

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił B. W. prawa do emerytury wskazując, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazała 20 lat pracy, ale nie udowodniła wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach (a jedynie 14 lat, 3 miesiące i 15 dni). /decyzja – k. 42-42 odw. plik II akt ZUS/

W dniu 7 listopada 2017 r. wnioskodawczynie złożyła odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę i przyznanie emerytury. Podała, że organ rentowy niesłusznie nie zaliczył jej do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu korzystania ze zwolnień lekarskich i okresu przebywania na urlopie macierzyńskim w trakcie zatrudnienia w warunkach szczególnych. /odwołanie k. 2-3/.

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 22 listopada 2017 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Wyjaśnił nadto, że brak jest podstaw do zaliczenia do stażu pracy wnioskodawczynie w szczególnych warunkach okresu urlopu macierzyńskiego trwającego od 16 maja 1984 roku do 18 września 1984 roku oraz okresów pobierania przez nią zasiłków chorobowych w łącznym wymiarze 10 miesięcy i 12 dni. /odpowiedź na odwołanie k. 4/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. W. urodziła się w dniu (...) /niesporne/ .

W okresie od 4 września 1980 roku do 31 sierpnia 2000 roku wnioskodawczynie była pracownikiem Zakładu (...) w B. zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując obsługę agregatu do tłoczenia - tłoczarza. Okres od 4 września 1980 roku do 31 stycznia 2000 roku został zakwalifikowany przez pracodawcę jako okres pracy w warunkach szczególnych. /świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze k 13 plik II akt ZUS/

W okresie tego zatrudnienia wnioskodawczynie urodziła dwie córki – w dniu 27 kwietnia 1983 roku - J., w dniu 17 maja 1984 roku – K.. /kserokopia dowodu osobistego k 28 plik II akt ZUS/

Urlop macierzyński na pierwsze dziecko trwał od 26 kwietnia do 15 sierpnia 1983 roku (112 dni), zaś na drugie – od 16 maja do 18 września 1984 roku (126 dni). /kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej k 25 plik II akt ZUS/

Od 19 września 1984 roku wnioskodawczynie został udzielony urlop wychowawczy, który trwał do dnia 2 listopada 1986 roku. Po tym urlopie wnioskodawczynie powróciła na stanowisko zajmowane przed tym urlopem. /podanie k 12 plik II akt ZUS/

Ubezpieczona w dniu 3 lipca 2017 r. złożyła wniosek o emeryturę. Odwołująca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, we wniosku o przyznanie emerytury wniosła o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa / wniosek k. 1-8 odw. plik II akt ZUS/.

Organ rentowy uznał wnioskodawczynie za udokumentowany staż ubezpieczeniowy do dnia 1 stycznia 1999 r. w wymiarze 20 lat oraz 14 lat, 3 miesiące i 15 dni okresu pracy w warunkach szczególnych w Zakładzie (...) „E. B.. /karta przebiegu zatrudnienia k. 38 plik II akt ZUS/.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz załączonych do akt sprawy, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art.184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 887, z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Przepis art.184 ust.2 cytowanej ustawy stanowi, że emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z przepisu art.32 ust.1 ustawy wynika, że ubezpieczonym będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art.27.

W myśl art.32 ust.1a pkt.1 ustawy przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Z kolei według ustępu 2 art. 32 dla celów ustalenia tych uprawnień za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Zasady przechodzenia na wcześniejsze emerytury oraz wykazy stanowisk do tego uprawniających określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że wnioskodawczyni spełniła warunki do uzyskania emerytury w zakresie wymaganego wieku oraz wymaganego ogólnego stażu pracy.

Spór dotyczył uznania za pracę w szczególnych warunkach okresów korzystania przez ubezpieczoną w okresie zatrudnienia w szczególnych warunkach w Zakładach (...) w B. z urlopów macierzyńskich oraz okresów niezdolności do pracy spowodowanych chorobą.

Wskazać w tym miejscu należy na ugruntowane już orzecznictwo Sądu Najwyższego, które zalicza do stażu pracy w szczególnych warunkach, wymaganego do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym, okresy niezdolności do pracy, w których ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy lub macierzyński (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 27 listopada 2003 r., III UZP 10/03, OSNP 2004 nr 5, poz. 87, wyroki Sądu Najwyższego: z 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, z 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 nr 21-21, poz. 328; z 30 stycznia 2008 r., I UK 204/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 106; z 16 lipca 2009 r., II UK 388/08).

Jako przykład zaliczenia okresu pobierania zasiłku chorobowego i zasiłku macierzyńskiego do okresu pracy w szczególnych warunkach można przywołać stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z 21 maja 2009 r., II UK 370/08 (OSNP 2011 nr 1-2, poz. 20), w którym stwierdzono, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, iż do okresu pracy w szczególnym charakterze (w tym przypadku pracy nauczyciela) wlicza się okresy nieobecności w pracy spowodowane czasową niezdolnością do pracy, urlopem macierzyńskim i urlopem dla poratowania zdrowia (np. uchwała z 27 listopada 2003 r., III UZP 10/03, OSNP 2004 nr 5, poz. 87 oraz wyrok z 30 lipca 2003 r., II UK 323/02, OSNP 2004 nr 11, poz. 197).

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu wykazał, że w okresach od 26 kwietnia do 15 sierpnia 1983 roku oraz od 16 maja do 18 września 1984 roku wnioskodawczyni przebywała na urlopie macierzyńskim.

Uznając zatem, że okresy te winny być wliczone do stażu pracy wnioskodawczyni w warunkach szczególnych, stwierdzić należy, że łącznie przepracowała ona ponad 15 lat w tych warunkach, ponieważ pracę tę wykonywała w okresie od 4 września 1980 roku do 15 sierpnia 1983 roku (2 lata, 11 miesięcy i 12 dni), następnie od 16 maja 1984 roku do 18 września 1984 roku (4 miesiące i 4 dni), a następnie - po powrocie z urlopu wychowawczego – od 3 listopada 1986 roku do 31 grudnia 1998 roku (12 lat, 1 miesiąc i 28 dni). Zsumowanie tak wskazanego czasu zatrudnienia daje 15 lat, 5 miesięcy i 14 dni.

W świetle tak poczynionych ustaleń Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na to, aby uznać, że wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od 1 lipca 2017 r., to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym został złożony wniosek.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.